

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/302/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212224992
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1212224992.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členiek JUDr. Edity Szabovej a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingová 4, Bratislava, proti odporcovi : SR - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II v Bratislave č.k. 12C/116/2012-79 zo dňa 6.3.2014, pomerom hlasov 3:0 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II v Bratislave č.k. 12C/116/2012-79 zo dňa 6.3.2014 potvrdzuje.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Návrh vo veci samej zamietol a odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že návrhom podaným na súde dňa 27.09.2012 sa domáhal navrhovateľ vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 125,- eur z titulu majetkovej škody, a sumy 385,- eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II.

K výroku o zamietnutí návrhu vo veci samej:

Návrh odôvodnil tým, že navrhovateľ je právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č. XXXXXXX) navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Súdny exekútor požiadal miestne a vecne príslušný súd o udelenie poverenia, avšak exekučný súd nerozhodol o udelení poverenia do 15 dní od doručenia tejto žiadosti. Napriek tomu, že prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, exekučný súd rozhodol až dňa 17.09.2009, teda po uplynutí zákonnej doby (omeškanie trvalo tak viac ako 7 mesiacov).

Ako dôkaz žiadal navrhovateľ uvedené skutočnosti zistiť z exekučného spisu založeného pre exekučné konanie vedené medzi oprávneným POHOTOVOSTĚ, s.r.o, Bratislava a povinným Q. Č. pre vymoženie pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného zo zmluvy o úvere č. XXXXXXX (registrácia

súdneho exekútora EX 1321/2009). Podľa názoru navrhovateľa postup exekučného súdu je nesprávny a v rozpore so zákonom (§44 ods. 2 Exekučného poriadku). Preto si uplatnil náhradu majetkovej škody aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda mu vznikla ako náhrada účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Navrhovateľ ako poškodený vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, a na administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. Celkovo vynaložil navrhovateľ márne sumu 125 eur.

Zároveň si navrhovateľ uplatnil ako poškodený aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík ako je zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a insolventnosť povinného. Výšku nemajetkovej ujmy navrhovateľ vyčíslil analogicky vychádzajúc z nálezov Ústavného súdu, keď za prietahy v konaní sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 660,- eur. Výška nemajetkovej ujmy je 660 eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55 eur (za mesiac) x 7 mesiacov v sume 385 eur.

Na žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody podľa § 5 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z. odporca do podania návrhu pozitívne nereagoval.

Odporca s návrhom nesúhlasil a žiadal ho ako nedôvodný v celom rozsahu zamietnuť. Predovšetkým poukázal na to, že navrhovateľ podal zmatečné podanie, keď neboli splnené procesné podmienky, aby súd vo veci mohol konať a vydať rozhodnutie. V návrhu navrhovateľa nie je uvedená spisová značka príslušného exekučného konania, ktoré je vedené na súde, chýbajú relevantné údaje - ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie veci a dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz k návrhu a celú dôkaznú povinnosť prenáša na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Z jeho návrhu ani nie je zrejmé či sa domáha náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov prietahov, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Dňa 23.04.2012 boli odporcovi od navrhovateľa predložené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Keďže už dňa 27.09.2012 bola súdu doručená žaloba vo veci je zrejmé, že navrhovateľ ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Návrh bol tak uplatnený na súde predčasne. Navrhovateľ nereagoval ani na opakované výzvy odporcu na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie jeho nároku. Odporca preto považuje nárok navrhovateľa za predbežne neprerokovaný. K namietanému nesprávnemu úradnému postupu odporca uviedol, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Súd vydal poverenie v zákonnej lehote. K materiálnej škode odporca uviedol, že navrhovateľ sa domáha úhrady paušálnej škody, avšak podľa § 17 ods. 1 z.č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Navrhovateľ výšku škody žiadnym spôsobom nepreukázal, keď neprodukoval žiadne dôkazy, na základe ktorých by osvedčoval napr. využívanie informačného systému, a pod. K výpočtu nemajetkovej ujmy odporca poukázal najmä na osobitosť v konaní pred Ústavným súdom SR, keď poskytovanie finančného zadostučinenia je závislé od mnohých okolností ako je napr. osoba poškodeného, závažnosť vzniknutej ujmy, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Navrhovateľ si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy ako spoločnosť - právnická osoba a v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal zánik podnikateľských aktivít a plánov, resp. nepreukázal ako situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské aktivity. Odporca návrh žiadal zamietnuť aj z dôvodu, že navrhovateľ

nepreukázal príčinnú súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu. Vzťah príčiny a následku musí byť pritom priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný.

Z exekučného spisu sp. zn. 39Er/351/2009 mal súd preukázané, že sa na súde vedie exekučné konanie vo veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, proti povinnému Q. Č., W., pre vymoženie sumy 651,29 Eur s príslušenstvom. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podal na tunajší súd súdny exekútor JUDr. H. O. dňa 28.4.2009. Poverenie č. 5102 063504* bolo vydané dňa 12.5.2009, t.j. v zákonnej 15-dňovej lehote. Následne na základe návrhu súdneho exekútora zo dňa 21.8.2009, doručeného súdu dňa 25.8.2009, súd opravil dňa 17.9.2009 poverenie na vykonanie exekúcie.

Súd poukázal na ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d), 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci; § 44 ods. 2, 3 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti. Konštatoval, že návrh navrhovateľa je v celom rozsahu nedôvodný. V konaní bolo nesporne dokázané, že Okresný súd Bratislava II v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 39Er/351/2009 postupoval v súlade s § 44 zákona č. 233/1995 Z.z. a písomné poverenie pre súdneho exekútora vydal v lehote 15 dní. Neboli tak splnené zákonné hmotnoprávne podmienky pre zodpovednosť štátu uvedené v § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.

Prvostupňový súd ďalej zdôraznil, že nemal dôvod skúmať a zisťovať, či návrh podaný podľa § 15 ods. 1 z.č. 514/2003 Z. z. bol riadne predbežne prerokovaný s odporcom. Taktiež prípadné priesťahy v súdnom konaní je oprávnený konštatovať len Ústavný súd SR, a až na základe jeho rozhodnutia vo veci je možné sa zaoberať prípadným nesprávnym úradným postupom v súdnom konaní podľa § 9 ods. 1 z.č. 514/2003 Z. z..

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.. Keďže plne procesne úspešnému odporcovi trovy konania nevznikli, súd mu ich nepriznal.

Proti rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu, podaním zo dňa 10.4.2014. Namietol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodol vylúčený sudca, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu. Namietol aj to, že súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Poukázal aj na ust. § 15 O.s.p. a uviedol, že navrhovateľ uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na pojednávanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Takéto rozhodovanie je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Konečné rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ preto podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľ nemal ani možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Súd porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, navrhovateľa nepočul podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Bolo tak

porušené právo navrhovateľa vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal z vlastnej iniciatívy . Z týchto dôvodov žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), v rozsahu podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p., a po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, a vyvodil z neho správny právny záver o nedôvodnosti uplatneného nároku navrhovateľa. Predovšetkým pre nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ vo veci odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na rozhodnutie o udelení poverenia na exekúciu. Vykonaným dokazovaním však bolo zistené, že exekútor žiadosť o poverenie podal dňa 28.4.2009 a súd vydal poverenie dňa 12.5.2009. Zákonná lehota tak bola dodržaná. Súd prvého stupňa preto správne skonštatoval, že nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu porušením povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

K výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania:

Zo súdneho spisu vyplýva, že prvostupňový súd nariadil na deň 6.3.2014 pojednávanie, pričom navrhovateľ prevzal predvolanie dňa 22.1.2014, právny zástupca navrhovateľa dňa 21.1.2014 a odporca dňa 20.1.2014.

Dňa 28.2.2014 bolo súdu doručené ospravedlnenie neúčasti odporcu na pojednávaní, pričom o odročenie pojednávania nežiadal a trval na podaných vyjadreniach.

Dňa 28.2.2014 doručil právny zástupca navrhovateľa na súd elektronicky ústavnú sťažnosť adresovanú Ústavnému súdu SR so žiadosťou o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu podania tejto sťažnosti. Súčasne požiadal, aby konajúci súd konanie prerušil až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednaním veci.

Dňa 6.3.2014 sa konalo pojednávanie, na ktoré sa nedostavili účastníci konania. Súd v súlade s § 101 odsek 2 O.s.p. prejednal vec v neprítomnosti účastníkov konania, pričom pred rozhodnutím vo veci najskôr rozhodol o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Súd poukázal na to, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p. nie je obligatórne, súd môže konanie prerušiť a tiež nemusí. Dôvodom prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. musí byť však vždy tá skutočnosť, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši tzv. predbežná (prejudiciálna) otázka. Túto otázku si však súd môže vyriešiť aj sám (§135 ods. 2 O.s.p.). O námietke navrhovateľa o zaujatosti zákonného sudcu bolo rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave ako súdom nadriadeným, postupom podľa § 16 ods. 1 O.s.p., dňa 19.10.2012 uznesením č.k. 8NcC/75/12-20 tak, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava II v Bratislave JUDr. L. X. nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania v tejto veci. Súd tak nezistil dôvody pre prerušenie konania a návrh navrhovateľa na prerušenie ako nedôvodný zamietol. Uvedený názor súdu podporuje aj rozhodnutie Ústavného súdu SR č. III. ÚS 295/2013, ktorým bola odmietnutá sťažnosť navrhovateľa pre nedostatok právomoci vec prejednať a rozhodnúť. Obdobne Ústavný súd SR rozhodol aj v ďalších svojich rozhodnutiach (IV. ÚS 386/2013, IV. ÚS 531/2013).

K odvolacej námietke navrhovateľa, že takýmto postupom súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, odvolací súd uvádza nasledovné:

Ako uviedol súd prvého stupňa, o tom, že zákonná sudkyňa vo veci JUDr. L. X. nie je vylúčená z konania, rozhodol Krajský súd v Bratislave ako nadriadený súd uznesením z 19.10.2012, č.k. 8NcC/75/2012-20. Nie je preto dôvodná námietka navrhovateľa v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Neobstojí ani námietka, že súd prvého stupňa porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny

súdny proces. Aj keď odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy, má za to, že zásadu kontradiktórnosti nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ako vyplýva zo spisu, súd prvého stupňa vo veci stanovil termín pojednávania na deň 6.3.2014. Predvolanie na toto pojednávanie bolo navrhovateľovi doručené dňa 22.1.2014 a jeho právnomu zástupcovi dňa 21.1.2014 (doručenky na č.l. 58 spisu). V predvolaní na pojednávanie súd prvého stupňa riadne poučil žalobcu v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.. Navrhovateľ teda mal dostatočný časový priestor na prípravu pojednávania, ako aj možnosť oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi a vyjadreniami odporcu nachádzajúcimi sa v spise, a to vrátane kópie exekučného spisu, ktorý je súčasťou spisu. Ostal však nečinný. Až podaním zo dňa 27.2.2014 (č.l. 71) požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“ a zároveň požiadal o prerušenie konania. Dôvodom návrhu navrhovateľa na zrušenie nariadeného pojednávania a na prerušenie konania, bolo podanie sťažnosti žalobcu na Ústavný súd SR v predmetnej veci., ktorou sa domáhal sa vydania nálezu, že týmto rozhodnutím bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, na spravodlivý súdny proces a na zákonného sudcu. Súčasne sa domáhal priznania finančného zadosťučinenia v sume 500,- eur, ako aj zrušenia rozhodnutia zo dňa 19.10.2012, sp.zn. 8NcC/75/2012 a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie. Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí zrozumiteľne odôvodnil, prečo dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania. Vyporiadal sa tak s návrhom navrhovateľa na prerušenie konania v súvislosti s konaním na Ústavnom súde SR o jeho sťažnosti, a tento zamietol. O rovnakej o ústavnej sťažnosti navrhovateľa v obdobnej veci už bolo rozhodnuté napríklad uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 20.6.2013, č. k. IV. ÚS 388/2013-11 tak, že táto ústavná sťažnosť bola odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie. Rovnako rozhodol ústavný súd aj v ďalších obdobných veciach. Súd prvého stupňa preto zjavne nemal dôvod na to, aby bolo nariadené pojednávanie zrušené a konanie vo veci prerušené. Správne preto rozhodol o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. S jeho rozhodnutím sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd. Dôvod, pre ktorý žalobca požiadal o zrušenie pojednávania „až do konečného ústavne konformného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu“, nemožno považovať za dôležitý v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.. Súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 6.3.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.) a v neprítomnosti riadne ospravedlneného odporcu. Súd prvého stupňa nebol povinný dopĺňať dokazovanie, pretože navrhovateľ v tomto smere ani nemal žiadne návrhy. Preto súd prvého stupňa bol v zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou O.s.p. povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.. Ich náhradu v konaní úspešnému žalovanému nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.